

Leerrede over Psalm 90: 1 en 2, uitgesproken op Zondagmorgen 11/07/48 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 25: 1 en 2
Lezen - De Wet des HEEREN
Psalm 90

Voorrede.

Het woord, de leer en het getuigenis Gods, als openbaring Zijner Majesteit, is een gans verheven en uitnemende zaak, die wij nooit genoegzaam kunnen waarderen. Maar inzonderheid is het, dat - in tijden van lijden, kruis, verdrukking, rouw en droefenis - de leer, het Woord, het getuigenis Gods op waarde kan komen. Want, wanneer alles ons ontvalt, dan blijft alleen het Woord des HEEREN over. Naar Petrus' woord is het: dat bestaat tot in alle eeuwigheid. Hoe ons geval, hoe onze omstandigheden ook zijn, in het Woord en in de leer van God, kunnen wij onderwerping vinden.

Ook wat wij zo-even zongen uit de 25e psalm, doet ons iets zien uit het leven en de gesteldheid van het hart van David. Hij toch was en werd genoemd de man naar Gods hart. Welk een plaats heeft David ingenomen in onderscheiding van zoveel duizenden en miljoenen op dit benedenrond: een man naar Gods hart. Hoewel het zó was, heeft David niet een leven gehad bij wie alle kruis, lijden, verdriet, verdrukking, rouw, droefenis, voorbij zijn gegaan. Integendeel. Juist hij heeft ervaren, wat anderen niet ervaren hebben aan ellende, kruis en lijden. Want uit deze psalm zien wij, hoe David onder het kruis en het lijden geweest is. Immers, wij zongen:

'k Hef mijn ziel, o God der goden,
tot U op;...

Dat sluit dus in, dat David niet zelf werkzaam is geweest met: ik zal trachten, ik zal proberen om mij er doorheen te slaan. Dat doet de wereld, die spreekt op zulk een toon. Maar David doet anders, hij heft zijn ziel op tot God, Die de alleen Machtige, ja de Almachtige is. Die slaat en verwondt maar heelt en verbindt ook. Job zegt daarvan: "Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen van Uw gedachten kan afgesneden worden." Bij wie kunnen wij beter de toevlucht nemen dan tot Hem!

Want in de loop van de afgelopen zesduizend jaar is nog nooit gebleken dat er één met God bedrogen is uitgekomen. Hij heeft nog nooit een ellendige, één met belangen, met behoeften, in verdriet en bange nood alleen laten staan. Maar door de eeuwen heen heeft Hij gedurig bewezen de God van Zijn Woord te zijn. Wanneer bij de mens alle grond buiten Christus ontvalt, dan grijpt God in en bewijst in daden: "Ik ben God en niemand meer." Hij helpt Zijn ellendigen heerlijk, lezen wij nog in Psalm 68 van de Lutherse bijbel. Inderdaad, zo is het!

Waarom? Hebben zij waarde? Is er bij hen verdienste? Is het, omdat zij in zulk een lijden zijn? Heeft dat waarde? Hun verdienste, hun kruis? Neen! Immers, alles wat ons hier op dit benedenrond overkomt, is vrucht der zonde. Maar het is Zijn lieve wil, om Zijn Naam te verheerlijken door Zijn werken, en openbaar te brengen zoals Hij is: barmhartig, genadig en groot van goedertierenheid en van waarheid. Dat Hij een Helper is, zelfs Zijn Naam is Ontfermer.

Hij bewijst Zich, omdat het Zijn lieve wil is. Hij doet dat om Zijns verbonds wil. Wat past ons dan? Dat wij, zoals de heiligen der hoge plaatsen hebben betracht, onze toevlucht nemen tot Hem.

David is voor ons nòg als één der woordvoerders Gods, om, met alle belangen en behoeften, ja met alle omstandigheden aan Zijn genadetroon te zijn:

HEER, ai, maak mij Uwe wegen,
door Uw Woord en Geest bekend;...

Dus niet met zelf te weten, zelf te kennen, maar voor de dag te komen dat wij het níét weten. Bij Hem te zijn, opdat Hij Zich bewijze en betone: "Ziet, hier ben Ik, ziet, hier ben Ik." In daden zou gaan bevestigen de God te zijn van Zijn Woord en wij daaruit de vruchten, de troost, de sterkte zouden mogen trekken, en gelegenheid zouden hebben de Naam Zijner Majesteit te eren en te erkennen. Daartoe dan ook vraag ik een wijle uw aandacht voor het woord en het getuigenis Gods. Zoeken wij echter vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde, ons onmisbare zegen.

Leerrede.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt ge in de twee eerste verzen uit de ons zo-even gelezen 90e Psalm, waar Gods Woord aldus luidt:

- 1. Een gebed van Mozes, den man Gods. HEERE! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht.*
- 2. Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld voortgebracht had, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt gij God.*

De schriftverklaarders nemen in het algemeen aan, dat Mozes deze Psalm gedicht heeft nadat God Zich zo zwaar vertoornde wegens hun ongelooft, zodat Hij hun 40 jaar deed dolen in de woestijn, totdat al het volk van 20 jaar oud en daarboven gestorven waren. De aanleiding tot de toorn des Almachtigen was hun ongelooft. Want, hoewel Hij dat volk opgevoerd had uit Egypte om het te brengen in het land Kanaän, en zij door Zijn almachtige hand thans gekomen waren tot aan de grenzen van dat land, was het zeggen van de verspieters - die Mozes gezonden had om het land te verspieden -: het is waarlijk een goed land, vloeiende van melk en honing, maar ... zij kwamen met zulke bezwaren dat het onmogelijk was, dat zij dat land zouden verkrijgen, want er waren grote en sterke bemuurde steden, de inwoners van dat land waren groot en sterk, zij hadden zelfs Enakskinderen gezien,... reuzen!

Daaruit was het dat zij het volk alzo opzetten in ongelooft. Onder die twaalf verspieters waren maar twee uitzonderingen, Jozua de zoon van Nun en Kaleb de zoon van Jefunne. De anderen zeiden allemaal dat het niet zou gaan. Daarover vertoornde God Zich, waaruit Hij sprak dat zij dat goede land niet zouden zien, maar hun kinderen, waarvan zij gezegd hadden, dat die in de woestijn zouden vallen. Díe zouden dat goede land zien! Nochtans poogden zij vermetel, om het land te gaan beërven - handelend tegen Mozes uitdrukkelijk bevel: "Trekt niet op, want de HEERE zal in het midden van u niet zijn." Zij werden verslagen. Een voldongen feit, daar was niets meer aan te doen, zij konden dat land niet meer erven.

Wat moet dat wat voor Mozes geweest zijn. Immers, het woord van God tot hem was geweest, om dat volk op te voeren naar het land dat Hij aan Abraham, Izaäk en Jacob beloofd had. En, nu zij er waren, zouden zij veertig jaar moeten omzwerven in de woestijn. Mozes heeft zo de werkelijkheid beleefd, wat als te tasten is in deze 90e Psalm: graniethard.

Alzo is de werkelijkheid, daar God recht en heilig is. Hij kan niet met de zonde delen. Hij handelt als God, zoals het Hem behaagt. Hij brengt in Zijn Godsregering - in Zijn handelingen - op zijn krachtigst naar voren dat Hij Zich toorn over de zonde en dat geschiedt op een niets en niemand ontziende wijze. God ontziet geen vlees.

Hij kan het ook niet ontzien. Hij is God. Laten wij dat steeds weer bedenken, dat God geen vlees ontziet.

Als wij de Schriftuur opslaan, dan treffen wij dat steeds en steeds weer aan. Wij hadden het zo-even over David, de man naar Gods hart, maar God heeft ook zijn vlees niet ontzien. Maria, de moeder des Heeren, werd genoemd te zijn de begenadigste onder de vrouwen. Denk eens even over dat woord na, dus boven al de miljoenen vrouwen verheven, de begenadigste, de moeder des Heeren. Maar God heeft ook haar vlees niet ontzien, in het allerminst niet. Zij heeft in de omstandigheden waarin zij was en in de grootste armoede de reis moeten aanvaarden van Nazareth naar Bethleem. Had God dat niet anders kunnen beschikken? Ja, want Hij is God Almachtig, en wij weten, dat Hij alle dingen vermag. Maar God doet het niet. Hij ontziet geen vlees.

Had God met het volk Israëls in de woestijn niet anders kunnen doen? Bijvoorbeeld, door die tien verspieders te doden met hun vrouwen, kinderen, familie, en het volk Israëls dan verder te leiden naar het land Kanaän? Hij had het kunnen doen, maar die Majesteit Gods deed het niet. Er is gezondigd, enerlei oordeel treft allen, rechtvaardigen en goddelozen. Wellicht zullen er bij het volk, boven de twintig jaar, geweest zijn die in hun hart niet hebben meegedaan, en mogelijk Jozua en Kaleb zijn bijgevallen, maar op die twee uitzonderingen na, is geheel dat geslacht vergaan. Zo handelt en regeert God in rechtvaardigheid en gerechtigheid en wij weten, dat wat God doet, in eeuwigheid zijn zal, daar is niet aan af te doen, of toe te doen.

Men zou zeggen dat Mozes -- de man Gods, zo staat hij toch als de verkorene Gods in deze Psalm beschreven -- zichzelf niet had opgeworpen tot voorganger. Neen, daarvan vinden wij bij Mozes niets.

Nadat hij uit Egypte moest vluchten en de kudde van zijn schoonvader Jethro hoedde, zag hij - bij de berg Sinäi - een braambos branden, en het braambos werd niet verteerd. Zijn zeggen was: "Ik zal mij daarheen wenden, en bezien dat grote gezicht, waarom het braambos niet verbrandt." Wanneer hij naderbij komt is het woord van God: "Nader hier niet toe; trek uw schoenen uit van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig land." Mozes deed alzo, en daar is God gaan handelen en spreken, dat hij het volk Israëls uit Egypte naar het land Kanaän zou leiden.

Deed Mozes het graag? Neen! Hij is gaan tegenspreken, maar er was niets aan te doen, het was de wil van God. God heeft Mozes' tegenstand verbroken en hem gesteld tot voorganger Zijns volks. Dan zou je toch zeggen dat alles wel voor de wind zou gaan, daar alles zuiver uit God was? Te meer daar Hij toch gesproken had tot Abraham, Izaäk en Jacob?! In 't bijzonder tot Abraham, zeggende: "Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn in een land, dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen, en zij zullen hen verdrukken vierhonderd jaren. Doch Ik zal het volk ook redden, hetwelk zij zullen dienen; en daarna zullen zij uittrekken met grote have." Helder, klaar en open heeft God ons dat door Zijn Geest laten beschrijven en door de eeuwen heen bewaard, opdat wij de gerechtigheid des HEEREN zouden weten, hoe Hij als God handelt in toorn en in grimmigheid tegen de zonde.

Maar, drijft deze zaak - die toch zo ernstig is - Mozes en het volk van God af? Men zou als mens - in wereldzin handelend - zeggen: "Ja". Maar wat lezen wij in deze Psalm? Het opschrift is: "Een gebed van Mozes, de man Gods." Hier komt dus niet ter sprake van een Psalm van Mozes, maar: "Een gebed van Mozes, de man Gods." Hij spreekt zich uit: "HEERE! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht."

Hier treffen wij iemand aan, die niet van God weggedreven wordt, dus niet één die wegloopt, maar dat die God - Die in gerechtigheid handelt en Zich toorn over de zonde - juist een Toevlucht is van geslacht tot geslacht. Ook niet, Gij zijt mij een Toevlucht, want ik maak een uitzondering. Ook niet, Gij zijt mij - Aäron, Jozua en Kaleb - een Toevlucht. Welnee!, maar Gij zijt ons. Hij spreekt in het algemeen. Hij verstaat daaronder de ganse kerk, zelfs vóór de tijd van Abraham, Izaäk en Jacob. Hij neemt en verstaat daaronder zichzelf met al zijn medegenoten.

Waaruit? Waarom? Immers, als het gekend wordt is dit toch de zaak, dat wij met een God te doen hebben, Die Zich wel toornet over de zonde en dat hier op aarde ook openbaar brengt, zodat wij, de wrange vruchten der zonden, in bitterheid ervaren moeten. Maar dat is de vrucht der zonde, waarover God Zich uitspreekt als een Majesteit Die rein, Die heilig is, en geheel buiten de zonde staat als de alleen Reine, de alleen Volzalige, de alleen Rechtvaardige.

Wanneer onze ogen daarvoor open gaan, en wij ons geval en omstandigheden gaan zien, dat buiten God alles de dood is, dat wij door de zonde hier allerhande jammer, ongeluk, verdrukking, kruis, rouw, ja als het ware het smartelijkste, hartverscheurendste onderworpen zijn, waar moeten wij dan heen? Als smart werkelijk smart, kruis, kruis en rouw, rouw is? Kunnen wij daarin zelf iets veranderen? Neen!

Zo ook, zoals het nu onder ons is met deze zware slag, het sterfgeval, de droefenis, zulk een slag is werkelijkheid! Het medeleven van de allerbeste en welmenenste, die enig troostwoord zoekt uit te spreken, hoe hoog ook gewaardeerd op zulk een tijd, verandert in het geval, in die omstandigheden niets, totaal letterlijk niets. Dan is geval, geval en het allerbeste, het uitgezochtste woord tot troost is op zichzelf zonder zin. Daar verandert niets mee. Wat dan?

Ook dat geval met het volk Israëls in de woestijn, het lag er. God had gesproken van veertig jaren omzwerven in de woestijn, totdat zij allen gevallen waren van twintig jaar oud en daarboven. Daar hielp geen praten aan. Dat was werkelijkheid. Die zaak was af. Spreken daarover had geen enkele zin. Het bracht geen verandering.

Is er dan echt niets?

Ja, God staat boven al wat door de zonde is: de genade zoals Hij die door Zijn lieve Zoon deed verdienen. Hij is in ons lijden ingekomen, om de genade te verdienen. Want er is hier niets of Die Koning heeft het Zelf aan Zijn Eigen ziel en lichaam wedervaren: - de vrucht der zonde! Hoe nauw was Hij niet verbonden aan Lazarus, Hij noemde hem onze vriend. Toen Lazarus gestorven was, dan lezen wij - het is de kortste tekst uit de Bijbel -: "Jezus weende". Maar in die paar woorden komt tot uiting, dat de Koning weet wat droefenis, wat smart is, door het verlies van een geliefde.

In Jesaja 53 lezen wij nog: "Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen." Hij heeft aan ziel en lichaam ervaren de toorn des Almachtige. De kerk, niet verlicht zijnde, heeft dat niet gezien, daarom staat er nog: "Doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was. Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden." Als het dan gaat over smart, lijden, verdriet, daar weet de Koning van. Hij heeft verdiend en verworven al wat nodig is om te balsemen de wonden en te helen alle smart. Daartoe heeft God Zijn Zoon gegeven, opdat Hij zou zijn de tweede Adam. De eerste Adam heeft alles verdorven en wij zijn in hem te gronde gegaan, maar de tweede Adam heeft alles verdiend en dat is voor hun. Hij alles!

Hiervan spreekt Mozes in deze Psalm: "Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht." Bij wie geen andere toevlucht is dan Christus, een ieder ons laat zitten zoals wij zitten, waar geen mens verandering kan aanbrengen, daarvan zegt Mozes: dat is bij U. Daarom bent U door de eeuwen heen, van geslacht tot geslacht geweest: de Toevlucht. De verkondiging van Zijn Evangelie en de verlichting van Gods Geest, brengt die kennis van God en van Zijn werken aan.

Toen Adam gezondigd had liep hij van God af, maakte schorten van vijgenboombladeren en kroop weg achter dicht geboomte. Toen God sprak: "Waar zijt gij?... Hebt gij van die boom gegeten, van welke Ik u gebod, dat gij daarvan niet eten zoudt?" Dan maakt Adam de breuk nog groter door in koelen bloede te zeggen: "De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van die boom gegeven, en ik heb gegeten."

Het is de eeuwige liefde Gods, Die wel de zonde straft met de drievoudige dood, maar daartegenover de genade stelt en belooft in Zijn Zoon: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." Aanstonds na de val gaat God in het paradijs openen dat er bij Hem toevlucht is! Openen: daar is gelegenheid - om met al uw verdriet en ellende, als gij verzinkt in een wereld vol ellende bij uzelf en buiten Mij - vanwege het werk dat Ik heb uitgedacht, dat gij terugkomt terugkomt, de toevlucht tot Mij neemt.

De genadearbeid is dus daartoe, dat wij er de vrucht van zouden kunnen trekken en er gelegenheid zou zijn om de Naam van Zijn Majesteit te eren, te lieven en te eerbiedigen. Maar als het gaat om de toevlucht tot Hem te nemen, al staat er met nadruk: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden", of: "Wentel uw weg op de HEERE, en vertrouw op Hem; Hij zal het maken;" en meer dergelijke uitspraken, wij houden het telkens, uit kracht van onze verdorvenheid, voor het laatst om de toevlucht tot Hem te nemen.

Inzonderheid wanneer wij bedenken: wie ben ik: mijn zonde, mijn ellende, dan doen wij als Adam, bij God vandaan vluchten, in plaats van tot Hem de toevlucht nemen. Daaruit is het, dat zelfs de grootheid van onze ellende in de staat, zoals wij die voor God innemen, onze zonde, ellende, rouw en droefenis, geen uitweg wetend, ons dringen tot God onze toevlucht te nemen met: "HEER, waar dan heen? Tot U alleen." Dat zijn dan ook de bedoelingen Gods: kom eens met alles tot Mij! En, opdat wij dit recht zouden beseffen, heeft Die Majesteit niets onder Zich gelaten. Hij predikt dat ons niet alleen, maar zelfs is het, dat wij het teken des verbonds op ons voorhoofd hebben als de openbaring van Zijn eeuwige en Goddelijke liefde: Ik wil alles voor u zijn. Dat wil Ik zijn en dat kan Ik zijn, krachtens Mijn verbond wat Ik gesteld heb in Mijn heilig Kind Jezus. Zelfs het teken des verbonds hebben wij tot een pand om de toevlucht tot Hem te nemen.

Als het dus is, dat wij gedrongen worden om de toevlucht tot Hem te nemen, dan kan het niet uitblijven - dan is daaraan vast, dan is daaraan verbonden - dat God in daden gaat bewijzen; eert gij Mij, neemt gij de toevlucht tot Mij, Ik heb al wat nodig is om u te dienen, in wat voor omstandigheden ook. Tijdelijke, geestelijke, voor uzelf, voor uw kinderen, wat het is, is het.

Immers, het is de almachtige God, Die alle dingen vermag en Hij wil van ons ten zeerste daarin geëerd en erkend zijn. Dat is de weg geweest die de heiligen hebben gegaan in de loop der eeuwen. Niet slechts die of die, maar heel de ganse kerk, die toch genoemd wordt te zijn: "Zijn huis." Zoals wij dat kunnen lezen in het laatste vers van het 2e hoofdstuk van Paulus' brief aan die van Efeze: "Mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest". Van diegenen worden gezegd: "Niet meer vreemdelingen en bijwoners te zijn, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods." Dus behoren tot dat gezin, waarvan Hij is de grote Huisvader.

Door de eeuwen heen hebben al de kinderen (ik bedoel geestelijke kinderen Gods) bewezen dat zij hebben betracht om met alles hun toevlucht tot Hem te nemen en zij zijn niet beschaamd uitgekomen.

Dat is dan de troost die wij in het Woord hebben. Hebben zij dat in de loop der eeuwen gedaan, hebben ook zij allerhande kruis, lijden, verdriet en ellende gehad, bleef er ook voor hen niets anders over, dat ook wij dan dat pad volgen, waarin zij voorgegaan zijn.

Wij lezen van Christus Zelf, dat Hij tot Zijn kerk, de bruid in het Hooglied zegt, nadat zij vraagt: "Zeg mij aan, Gij, Die mijn ziel liefheeft, waar Gij weidt, waar Gij de kudde legt in den middag" - dat is, wanneer de zon der verdrukking op zijn hoogtepunt staat - dan is het antwoord: "Indien gij het niet weet, o gij schoonste onder de vrouwen! zo ga uit op de voetstappen der schapen, en weid uw geiten bij de woningen der herderen." Of de Koning daarin te kennen wil geven, dan moet gij maar eens zien naar de heiligen, wat die gedaan en betracht hebben ... dan volg je maar.

Zo verklaar ik ook dit woord: "HEERE! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht," om op de voetstappen der schapen te letten. Wat hebben zij gedaan? De toevlucht tot God genomen, geen toevlucht gezocht in deze wereld. Het is bij Hèm! Want, als zelfs de wereld ons geen thuis meer biedt, dan wil Hij ons zijn tot een Thuis, en als wij hier niet meer kunnen blijven, dan wil Hij ons opnemen in Zijn huis, in heerlijkheid. Zo'n aanminnige lieve Jehova is Die God, waardig dat wij daarop acht geven.

In de natuur mag men nog zulke geliefde vrienden en vriendinnen hebben waarvan men zegt: dat is een ware vriend, die gaat voor mij door het vuur, staat met alles klaar om mij te dienen en te helpen. Goed, en zeer op zijn plaats indien het zo is, en wij moeten dat ten hoogste waarderen in tijden van druk en lijden. Maar de allerbeste van de allerbeste, is maar een gevallen mens en er kunnen gelegenheden voordoen, dat alles, alles ons ontvalt. Onze beste vrienden laten ons dan alleen staan. Maar God heeft dat nog nooit gedaan, maar juist als alles ons ontvalt is het: "Zie, hier ben Ik."

Van David lezen wij, dat hij een keurkorps om zich heen had, die waren als met geboeide handen gekomen; "Wij zijn uw, o David, en met u zijn wij, gij, zoon van Isai." Dan staat er nog apart, dat dat was door de Geest Gods. Zekerder kunnen wij het toch niet hebben dan, dat iemand door de Geest van God met geboeide handen komt: "Wij zijn uw!"

Doch, te gelegener tijd, terwijl David en zijn mannen afwezig zijn, komen de vijanden, nemen Ziklag in, steken de stad in brand en nemen vrouwen, kinderen, have en goed mee. U zult zeggen, dat is een apart geval. Ja, maar zij stonden voor dat geval en de Heilige Geest heeft het ons apart bewaard. Nu, die mannen, die zo waren, beraden zich om David te stenigen. Zij geven hem van dat alles de schuld. Let wel, dáár gekomen door de Geest van God en gesproken: "Wij zijn uw, o David, gij, zoon van Isai." Zeggen zij ook nu: "Oh, er geschiedt niets buiten de voorzienigheid van God?" Neen! Zij kijken David er zelfs op aan. Bij hen is niets, niet het minste omtrent God en dat Hij regeert. Zij nemen stenen op, om hem te doden, want **hij** is de oorzaak van alles.

Wat is nu Davids deel? Hij staat geheel alleen, is niet alleen zijn vrouwen en kinderen kwijt, maar hij raakt ook zijn beste vrienden kwijt. Op één dag alles, alles kwijt, niets meer over. Alles weg, niets meer over. Lezen wij nu, dat hij de handen in wanhoop in het haar slaat, van zijn mannen wegrent en maar zien waar hij terecht komt? Neen! In eenvoudigheid lezen wij: "Doch David sterkte zich in de HEERE, zijn God." Alleen God is zijn Toevlucht. Daar alles hem ontvalt, komt hij er te meer achter wat hij aan God heeft. Daardoor komt de waarde voor de dag: "Allen, die U verwachten, zullen niet beschaamd worden." Hij wil bevestigen in daden dat Hij de God van Zijn Woord is. Dat is Davids deel geweest.

Van Job lezen wij, dat hij op één dag van al zijn kinderen beroofd werd en van miljonair ineens verviel tot de bedelstaf. Wèg alles. In zulke omstandigheden zou men zeggen dat een ieder die komt, met deernis vervuld moest zijn. Maar nu heeft het de Heilige Geest het ons apart beschreven en bewaard dat, zijn vrouw - terwijl hij overdekt met zweren op de mesthoop zit - tot hem zegt: "Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zegen God, en sterf." Een spot om zo aan God vast te houden. Maar Jobs antwoord is: "Gij spreekt als één der zottinnen spreekt; ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?" Daarna komen zijn drie vrienden: zij zitten zeven dagen en spreken niet één woord, want wat moesten zij zeggen? Immers, zij zagen dat de smart zeer groot was.

Als Job gaat spreken, dan praat hij helemaal niet over zonde of het één of ander. Zijn vrienden gaan dan aan het denken: dat, als het waar is, dat er niets bijzonders is, en God, Job zo bezoekt, dan zou het wel eens kunnen, dat ook zij zo iets zouden wedervaren. En om zichzelf te redden, gaan zij oorzaak zoeken, waaruit, eerst langzaam aan, maar steeds verder gaande, zij Job gaan verdoemen. Ja, het is Gods Woord, hetgeen de Heilige Geest ons tot onderwijs bewaard heeft, dat zelfs zulke zaken zich kunnen voordoen.

Niet zijn vijanden, maar zijn vrienden gaan hem verdoemen. Wat schiet er nu voor Job over, onder alle smart en pijn in zijn lichaam, en nu dat er nog bij? Niets, dan tot God zijn toevlucht te nemen. Daar hij dat doet, breekt Job door gelijk vuur, waar de as van afgeblazen wordt en het vuur doorbrandt: "Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?"

Wat een kracht spreekt zich daarin uit. Zo hebben zij de toevlucht genomen tot God, terwijl alles ontvalt en ... wat is de uitkomst? Zij worden nooit beschaamd, die op Zijn goedheid bouwen. Want dat is de wil van God, dat wij tot Hem komen en alle hulp en kracht alleen van Hem verwachten. Dat wij dan met al onze zaken bij Hem zijn.

Er was eens een kind van God, die een zwaar en bitter kruis had. Als hij op reis was, verkwisten zowel zijn vrouw als zijn enige zoon zijn geld aan sterke drank. Zij waren vaak dronken. Bij gelegenheid stonden de burenen hem, bij zijn thuiskomst al op te wachten en zeiden: "Hoor eens vriend, nu moet er verandering komen, want vandaag of morgen steken zij heel de buurt nog in brand." Hij schrikt, rent de duinen in om alleen te zijn, valt neer op de grond: oh God!... Daar laat God hem zien, hoeveel jaren dat het zo al was, zonder dat hij er ooit eens de toevlucht mee had genomen tot God. Wel in deze zin: "Oh God, kom er eens aan te pas", en zijn vrouw vermanen. Doch dat haalde niets uit. Maar nooit bij God, zoals God het wil. Doch toen hij zich schuldig kende - want God wil door ons erkend worden, dat is Zijn eer dat wij met terzijde stelling van alles eens tot Hem de toevlucht nemen - toen gaf God uitkomst. Zijn vrouw werd blind en zijn zoon is krachtadig tot God bekeerd. Maar eerst er mee bij God. Hij wil geëerd en erkend zijn en worden. Zij worden nooit beschaamd, die op Zijn goedheid bouwen. Reden te meer, dat wij in alle smart, kruis, verdriet, zorgen, moeite, de toevlucht nemen tot Hem. Dat hebben dan alle heiligen betracht. Eer ik verder spreek, moesten wij eerst maar eens het laatste vers zingen van Psalm 27:

Zo ik niet had geloofd, dat in dit leven,...

"Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld voortgebracht had, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God." Wij zijn nietige en eindige schepselen, wil Mozes zeggen, maar Die Majesteit is oneindig, van eeuwigheid tot eeuwigheid Dezelfde. Was het Zijn lieve wil, de heerlijkheid Zijns Wezens te openbaren in werken van schepping, en het gans gestel in aanzijn te roepen: zo sprak Hij, en het was er, Hij gebood, en het stond er. Hij is God. Tot Wie kunnen wij dan beter de toevlucht nemen, dan tot de Schepper van de einden der aarde, Die niet moede noch mat wordt en aan Wiens verstand geen doorgronden is. Die zelfs ook dat gebiedt: "Roep in uw nood tot Mij, Uw God en Heer."

Die Zelf ons predikt, dat wij de toevlucht tot Hem zouden nemen, en daaraan verbonden heeft, dat bij Hem, de HEERE, de Heere uitkomsten zijn, zelfs tegen de dood. Dus daar is geen andere weg. Al wat er buiten is, is er naast. Maar dat is ook Zijn wil, dat wij Hem alzo zouden eren. Satan is onze vijand, de wereld is op alles en allen tegen die naar God vragen, en onze verdorven natuur is tegen God.

Daarom moeten wij hierop acht geven, dat een driehoofdige vijand samenspannt om ons van het doel af te houden, namelijk ons bij God weg te houden.

Laten wij daarop acht geven, dat Satan ons veel liever met de handen in het haar, de wereld ons in een hoek van ellende ziet en onze verdorven natuur ons tegen God opzet, dan, dat wij ons Zijn Majesteit zouden onderwerpen om bij alles wat ons hier wedervaart te zien op Zijn zegeningen, die Hij nog mild en duidelijk bewijst. Zo'n driehoofdige vijand!

Daarom, toen deze woorden hedenmorgen op mijn gemoed gingen werken, heb ik dat aangenomen als een woord van God tot ons allen voor deze morgen en in deze gelegenheid. Het geval, het ongeluk dat heeft plaats gehad, predikt ons allen: het is hier het land der rust niet. En: enerlei lot wedervaart allen.

Het is dan wel inzonderheid de weduwe met haar kinderen die het in de eerste plaats raakt, maar zover wij onderling gemeenschap wensen en elkander in liefde willen dienen en elkanders heil en welzijn op het oog hebben, raakt het ook ons allen.

Ik noem dat "in de eerste plaats", niet omdat ik de zaak verklein voor de moeder en verdere familie, maar omdat de werkelijkheid zo is. Daar de zaak alzo is, hoe betaamt en past het dan, om als gemeenschap en inzonderheid ook als familie en vriendenkring, elkander te dienen en ter zijde te staan in verdriet, kruis, rouw en in lijden.

Ook nog dit: door deze omstandigheden zijn er bij velen onder ons weer oude wonden open gekomen. Dat zijn zaken die liggen voor de hand. Nu is dit het antwoord voor onszelf en om elkander tot hulp en steun te zijn: God is de kerk een Toevlucht geweest van geslacht tot geslacht. Laten wij dan op het woord en getuigenis Gods zien, dat de heiligen dat betracht hebben, en dat wat hun ervaring geweest is, wij alzo die weg voor ons zien. Inzonderheid voor de weduwe en de kinderen, dat dat de weg ook voor ulieden zij, om te betrachten: "HEERE! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht", want Hij is nog de Toevlucht.

Als Hij dan aan U tot hiertoe Zijn genade en Zijn milde hand bewezen heeft, zodat in dit smartelijk verdriet Hij ulieden als gedragen heeft, dan kan Hij het ook verder doen, in al de omstandigheden voor u zelf en voor de kinderen. Want Hij is een weldadig God. Zal Hij het éne doen en het andere nalaten? Daar dan zowel het één als het ander van Zijn hand komt - dus ook deze slag niet buiten Zijn raad en voorzienigheid is, maar onder Zijn Godsregering - zal Hij slaan en dan de zaak zo laten zitten? Dat kan niet! Hij zal voorzeker aan hen, die de toevlucht tot Hem nemen, bewijzen, dat Hij ook wonden balsemt, en in daden bevestigen dat Zijn Woord waarheid is, zijnde een Vader der wezen en der weduwe Man.

Dat gijlieden ervaar, dat Hij die God is, Die Zich in Zijn Woord alzo geopenbaard heeft, en in alle omstandigheden God blijft. Oh, wone dat in ons en laten wij dat met elkaar en voor elkander betrachten om tot Hem onze toevlucht nemen, tot die machtige Jacobs, Die ook nooit gezegd heeft, zoek Mij tevergeefs, maar een Beloner is dergenen die Hem zoeken, die de Getrouwe is door alle eeuwen heen. Dat daardoor Zijn Naam verheerlijkt, erkend, geëerd en geprezen worde. Bevestig Hij dan nog Zijn Woord en heilige Hij de omstandigheden aan ons, tot zaligheid en leven om Zijns verbonds en grote Naams wil. Amen.

Slotzang: Psalm 90: 8

Uw gunst sterkt meer dan d'uitgezochtste spijzen,...

Zegen: Ga dan voorts heen in vrede, en ontvang de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, en de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.